

Laszlo Böszörményi

A csodákról

*“ Mert a bölcsességet szerető ember állapota ez: a csodálkozás;
a filozófiának nincs más kezdete, mint ez, és helyesen jelölte meg
Írisz származását, aki azt mondta, hogy Thaumás leánya.”*

Platón (Theaitetos)

Az életünk tele van csodákkal, csak éppen mi felnőttek, nemigen vesszük észre. Nem csoda-e, ahogy egy kisgyerek a világra jön, viszonzza tekintetünket és mosolyunkat, két lábra áll, és megtanulja a legelső nyelvet? Nem csoda-e, hogy érzékszerveink vannak, amikkel hangokat, színeket, szagokat és ízeket észlelünk, amik távoli, de mégis rokon világokról tudósítanak? Nem csoda-e, hogy gondolkodásunkkal rejtett összefüggéseket fedezhetünk fel és hozzáfűzhetjük őket a világ valóságához? Hogy vannak közöttünk, akik műalkotásaikban hangokból, színekből merőben új világokat tudnak teremteni? És talán a legnagyobb csoda egész életünk során: hogy szeretni tudjuk egymást, fizikai és lelki határainkat átlépve eggyé tudunk válni – legalább egy ideig.

Miért nem éljük át úgy a hétköznapot, mint csodák folyamatos sorozatát? A kisgyerek még éppen ezt teszi, de a felnőttben a megszokások vastag kérget alkotnak a lélekben, amin lepattannak a csodák, minden elhal rajta, ismert gondolatokba, unt érzésekbe.

Az antik embernél ez még másképp volt. Platón a csodálkozásban látja minden bölcsesség forrását. Írisz, az istenek követe, a szivárványon föl s le utazva közvetít istenek és emberek között, és apja a folyamisten Thaumás, akinek a neve azt jelenti, hogy csoda.

Visszanyerhetné a mai, „felvilágosult” ember a csodák világát, anélkül, hogy veszélyeztetné értelmét és annak vívmányait? Nagyon is visszanyerhetné, és vissza is kellene nyernie. Hiszen nem a kérdés-e máig is minden tudomány kiindulópontja? És mi más a kérdés, ha nem a csodálkozás absztrakttá vált formája? Ha megtanulnánk kevésbé ragaszkodni szokásainkhoz, és nyílt szívvel és értelemmel közeledni a világhoz és a másik emberhez, akkor a világ ismét csodálatossá válhatna. Nem kevésbé értenénk a világot, hanem jobban, mert nem csak a gondolkodással, hanem érzéssel is értenénk. Valóban olyan érzéssel, ami ért, ahogy a zenét is (néha) értjük, noha értelmét nem lehet szavakba foglalni. Milyen más lenne a világ, ha megtanulnánk hallgatni a természet, a többi ember és saját életünk csodákkal teli dallamát!